

Phần 4

Trinh trở dậy khi mặt trời chiếu những tia nắng đầu tiên qua cửa sổ. Thấy Lan còn ngủ say nên cô không nỡ gọi, cô nhón chân đi rửa mặt rồi sang nhà lớn để chuẩn bị bữa điểm tâm cho cả nhà, cô chào Châu khi thấy Châu từ trong nhà bếp đi ra với cái thố to trên tay còn bốc khói.

- Chị Hai, em dậy rồi!

Châu đáp:

- Không sao, tôi đã chuẩn bị xong rồi, thím ra bàn ăn luôn.

Trinh ái ngại nói:

- Em lại để chị làm một mình.

Châu đặt tô súp lên bàn, nói với mẹ chồng:

- Có gì đâu là bôn phận ai làm không được, má dùng súp để con lấy cho má.

Bà Thủy gật đầu, nhìn con dâu lớn nói:

- Con nấu súp gà phải không mà nghe mùi thơm quá!

- Dạ vâng! Má thích ăn mà!

- Ủ! Chỉ có mình con là nấu ngon nhất.

- Vâng, để con múc bát lớn cho má.

Bà quay sang Trinh nói:

- Con học theo mẹ và chị Hai con để mà nấu cho thằng Phú ăn nó cũng thích món này lắm.

Trinh bẽn lẽn gật đầu, cô lại để cho Châu lấy điểm với mẹ chồng trước mình, bà hỏi:

- Thằng Phú về chưa?

- Dạ chưa?

- Sáng nay nó có cuộc họp sao giờ này chưa về?

- Nghe nói xe bị hư nếu không đem qua anh ấy đã về rồi, lát má có đi phố để con đưa má đi.

- Ồ, má định đi lấy mấy cái áo dài nhưng đã có chị Hai con đưa má đi rồi con ở nhà đón thằng Phú, nó về thì lo cho nó ăn uống để còn chuẩn bị họp hành, chậ! Không có nó má cũng chẳng biết làm gì.

Châu nghe thì nói:

- Nếu chú Ba thấy mệt thì để con nói anh Thông đi thế.

- Thằng Thông!

- Dạ, có chú Lý theo tư vấn con nghĩ sẽ ổn cả thôi, việc họp hành quan hệ hợp đồng cứ để cho chú Ba lo hết sao cho xuể, vả lại anh Thông là Tổng giám đốc, nếu thỏa thuận được anh ấy quyết định luôn cũng hợp lý.

- Ừ thì để má kêu thằng Thông đi, lát Phú nó về con nói nó nghỉ ngơi cho khỏe mấy hôm rồi tính.

Trình nhìn bà rồi khe khẽ dạ. Những lúc gần đây bà ít gọi Phú tham gia các buổi họp quan trọng trong công ty, vừa rồi chính Thông đã sang Canada và đã ký được hợp đồng với hãng Mega giúp cho công ty xuất được một lượng hàng lớn hằng năm, điều đó làm cho địa vị của Châu cũng trở nên quan trọng trong gia đình, Châu đề nghị việc gì bà cũng đồng ý làm theo, không phải là Trình không nhận ra điều đó! Trình khẽ thở dài rồi xuống bếp căn dặn người đi chợ và lên thực đơn cho bữa cơm trong ngày.

Trong khi đó bên tòa nhà dành cho hai vợ chồng cô, Lan vẫn còn say sưa trong giấc ngủ, đêm qua cô thức để nói chuyện với Trình đến quá nửa đêm. Mặc dù Trình đã ngủ nhưng Lan vẫn còn trần trọc cho đến sáng. Căn phòng của hai vợ chồng Trình thật ấm áp và yên tĩnh, trước khi đi Trình cẩn thận tắt hết đèn và kéo cả rèm cửa để cho Lan ngủ vì sợ tiếng ồn và ánh nắng làm cho Lan thức giấc.

- Em yêu! Giờ này còn ngủ sao cô bé, hư quá đi thôi!

- Ừ... ừ!

Phú thấy vợ như không muốn dậy thì nhào lên giường ôm chầm lấy cô, rồi cúi mặt vào cổ của cô lại dụi hàm râu chưa cạo lên làn da trắng nõn thơm mùi xà phòng quen thuộc.

- Dậy đi! Dậy kiểm cái gì ăn để anh còn đi họp kéo trễ, nhớ em quá, anh đi suốt đêm mà không kịp về ngủ với em nữa.

Lan đang mơ màng trong giấc mộng, cô giật bắn người vì bàn tay nóng bỏng của người đàn ông đang sục sạo trên người cô, cô sợ hãi hét lên một tiếng kinh hoàng rồi đẩy bật thân hình người đàn ông đang đè lên người mình.

- Á!

Người đàn ông cũng giật bắn người vì tiếng hét của Lan, anh ta bật lên rồi chạy đến mở toang cánh rèm cửa, ánh sáng chiếu vào họ nhìn nhau chết sững vì ngỡ ngàng lúng túng.

- Sao là... cô?

- Anh... anh!

Thì ra đó là Phú, anh vừa về đến nhà thì chạy luôn lên phòng ngủ, trong ánh sáng chớp choạng của căn phòng và vì không nghĩ có một người con gái khác lại ngã mình trong phòng ngủ của hai vợ chồng mình nên anh đã xốn xác ôm chầm lấy Lan.

Anh áp úng phân minh trong khi Lan đỏ bừng cả mặt ngượng cứng cả người không nói được lời nào.

-Tôi... tôi xin lỗi! Tôi... tôi cứ tưởng là Trinh, cái... cái đó...

Lan không chờ cho Phú nói hết câu, cô tuôn vào phòng tắm đóng sầm cửa lại, tim cô đập thình thịch như muốn bật ra khỏi lồng ngực cái cảm giác khi bị những sợi râu cứng của Phú cạo vào cổ vẫn còn làm cho cô thấy nhột nhột, cô lấy tay xoa mạnh vùng da thịt nóng bỏng ấy rồi mở vòi nước áp vào mặt. Làn nước mát lạnh như cát vẫn không sao dập tắt được cái cảm giác nóng bỏng nơi cổ, cô vã nước liên tục vào mặt, vào cổ, rồi đứng thờ hờn hển khi nhìn bóng mình trong gương. Mặt cô bừng sắc đỏ như vừa uống xong ly rượu mạnh, tim cô đập thình thịch như muốn bật ra khỏi lồng ngực, cô lấy tay đè lên ngực và không biết mình đứng được bao lâu trong phòng tắm cho đến cô không còn nghe tiếng động nào ở ngoài vọng vào, cô mới khe khẽ mở cửa căn phòng ngủ vắng lặng không một bóng người, Lan lao ra và cứ thế cô chạy một mạch khỏi căn nhà của Trinh và Phú.

Cô không biết bên kia lan can lầu, Châu đưa mắt nhìn theo cô ngạc nhiên lẫn tò mò.

- Ủa! Ai vậy kìa? Ai mà sáng sớm ở trong nhà của chú Ba chạy thực mạng ra đường vậy ta! Hồng lẽ ăn trộm.

Nhưng suy nghĩ đó của Châu đã liền bị gạt đi, cô thấy Phú đứng nơi cửa dõi theo một hồi lâu rồi mới quay vào.

- Thật là lạ! Ai mà có cử chỉ lạ lùng vậy kia, phỏng theo cách ăn mặc thì không thể là người tầm thường nhưng sao lại như có vẻ hốt hoảng đầu tóc xõa xượi, còn chú Ba nữa về hồi nào sao không sang nhà lớn ăn sáng?

Châu quay vào gặp Trinh cô liền nói:

- Thím Ba, chú Ba về rồi đó, lúc nãy tôi ở trong lan can lâu nhìn qua thấy...
- Vậy hả chị, vậy để em về bên đó.

Nói xong, Trinh quày quả bỏ đi không để cho Châu kịp nói điều gì.

- Anh!

Phú nhìn ra:

- Em đi đâu vậy? Sao bỏ nhà không có ai cả?
- Em sang má, anh về lâu chưa? Có mệt không?
- Không, anh về nãy giờ.

Cả hai bước về phía phòng ngủ, Trinh chợt nhớ kêu lên:

- Chết quên! Lan nó đang ngủ trong phòng, để em vào kêu nó.
- Không cần, cô ấy đi rồi!
- Ủa! Sao nó đi mà không nói gì với em, con nhỏ thiệt!

Phú chau mày trách vợ:

- Em cũng kỳ, sao để người lạ vào phòng mình ngủ, còn mặc cả đồ của em nữa.

- Là Lan chứ ai mà lạ, đêm qua nó có chuyện buồn nên em đưa nó về đây ngủ, anh lại không có ở nhà, nên em đưa áo của em cho nó thay.

Phú cần nhằn:

- Cho dù ai anh cũng không muốn có người nào ngoài em ngủ ở đây, có phòng khách sao em không sắp xếp cho họ ở.

Trinh cười:

- Anh khó quá à! Thôi, lần sau em không để ai ngủ ở phòng mình nữa, thật ra lúc chưa lấy chồng nó và em thường ngủ chung với nhau, em sang nhà nó cũng vậy. Em thấy có gì không được đâu.

- Lúc xưa khác, giờ em đã có chồng và đây là nhà riêng của chúng ta, anh không thích có người thứ ba xâm phạm, điều đó là điều tế nhị em không thể nói là anh khó.

Trình có phần giận dỗi khi thấy Phú cau có với mình.

- Em biết rồi, đừng như anh không muốn cho em quan hệ với bạn bè.

- Em nói gì vậy?

- Bạn em có chuyện buồn, em muốn chia sẻ với nó mới rủ nó về nhà chơi, có vậy mà anh cũng cần nể khó chịu, nếu như không có nó đêm qua em cũng không ngủ được vì vắng anh. Hừ! Đi suốt cả đêm không về đến nhà đã kiếm chuyện trách mắng người ta rồi.

Phú nghe vợ bắt bẻ thì càng bực tức hơn khi cái mệt đang làm cho đầu óc anh căng thẳng.

- Anh đi làm chứ có phải đi chơi đâu, em nói gì lạ vậy?

- Anh làm thì có ích gì, ba má cũng đâu xem trọng anh.

- Em nói gì vậy?

- Em nói không phải sao? Anh có làm đêm làm ngày thì cũng đâu được giữ chức Tổng giám đốc như anh Hai, chẳng qua anh cũng là cái chân chạy việc cho anh ấy thôi, anh được ích gì mà phải bỏ công bỏ sức cả ngày cả đêm chứ?

Phú đỏ mặt tròn mắt nhìn vợ đang cong cớn chỉ trích mình.

- Em có im đi không, anh không ngờ em lại có suy nghĩ ích kỷ nhỏ nhen như thế.

- Phải! Là em ích kỷ, cái gì em cũng phải hy sinh, cũng phải chịu thiệt để cho ai hưởng không đó.

- Ai hưởng?

- Chẳng phải sao, suốt từ khi lấy anh có khi nào anh dành cho em thời gian riêng tư trọn vẹn nào không? Hết ở công ty lại đi quan hệ, chuyện trong nhà thì chị Hai quản lý, em là cái gì chứ, kè cả xe cũng không có xe riêng để đi, anh xem cái gì má cũng ưu tiên cho chị Hai phần hơn.

- Em nói gì vậy Trinh?

- Đúng như thế đó. Trinh âm ức đáp. Anh thấy rõ mà, ngay hôm cưới má nói má cho em và chị Hai trang sức giống nhau, nhưng anh thấy chị Hai đeo sợi dây chuyền hôm đó không, em còn nghe nói má định bỏ vốn cho chị ấy mở khách sạn. Trong khi chuyện làm ăn lớn nhỏ gì cũng do tay anh làm ra, anh Hai thì làm gì chứ! Những cuộc hội họp quan hệ với khách hàng lớn má đều cử anh Hai đi, còn em thì đêm đêm phải thui thủi một mình, có chồng cũng như không có chồng, anh nói em chịu đựng được sao.

Phú sững sờ vì những lời nói gay gắt của vợ, anh không ngờ cô ấy lại có những suy nghĩ đố kỵ nhỏ nhen đến thế. Anh ngao ngán nhìn cô rồi chán chường bỏ qua bên nhà lớn, lúc này anh không muốn tranh cãi với cô, công việc còn chờ anh rất nhiều.

- Anh không muốn tranh cãi với em. Anh đến công ty với má, em ở nhà mà tự ngẫm nghĩ những điều mà em vừa nói đó xem nó có đúng hay không?

- Anh!

Nhưng Phú mặc cho Trinh gọi, anh lẳng lặng mặc áo rồi bỏ đi, Trinh tức giận ngồi phịch xuống ghế. Mình không sai! Người sai người u mê không chịu nhận ra là anh ấy.

Bà Thủy đón con trai bằng nụ cười dịu dàng, âu yếm bà hỏi:

- Đi suốt đêm con không mệt sao?

- Dạ không!

- Còn nói, má thấy con bơ phờ quá, sao không ngủ một giấc cho khỏe.

- Dạ, sáng nay còn cuộc họp...

- Không cần, má biểu anh Hai con đi thế cho con rồi, má biết con về chắc là mệt, má sợ con lại bệnh nên má biểu anh Hai con đi rồi, đừng có lo làm quá, lúc này con ốm đi đó, để má kêu chị Hai múc cho con chén súp, sáng nay má biểu chị Hai con nấu đó, má biết con thích ăn món này, ăn xong rồi về ngủ một giấc cho lại sức.

- Con không sao!

- Đừng cãi má, lỡ mà con có sao thì khổ, công việc đều nhờ ở con. Phú này.

- Dạ!

- Anh chị Hai con có hỏi má về việc kinh doanh khách sạn con thấy sao? Má muốn hỏi ý con rồi mới quyết định.

Phú thấy mẹ xem trọng mình thì trong lòng không khỏi mãn nguyện, thật ra Trinh mới về nên không hiểu, tánh của cô lại nhỏ nhen, ích kỷ chỉ biết đến bản thân mình, cho dù thế nào thì anh và anh Hai của anh vẫn là anh em không cần phân biệt hơn thua.

- Dạ, anh chị Hai tính thế cũng đúng, kinh doanh khách sạn đang là một hướng làm ăn có tương lai, trong thời đất nước hội nhập, nền kinh tế phát triển các đối tác nước ngoài sang nước ta quan hệ nhiều và ngành du lịch cũng phát triển, nếu như làm ăn tốt con nghĩ đó là hướng đi đúng và có tương lai.

- Vậy thì đề mà tính với anh Hai con, có điều đất cát mặt bằng lúc này cao quá.

- Chuyện này má đề con nói chuyện với anh Hai, con có vài người quen bán bất động sản, đề con nhờ họ giúp.

- Ồ, hai anh em con tính toán rồi cho má hay.

- Dạ!

Một ngày nữa lại trôi qua, Trân nhìn chồng đĩa trên tủ thì chợt nhớ là cô đã để khá lâu mà chưa trả cho gã, vả lại cũng hơn một tuần rồi, gã không đến tìm cô, cứ như gã đã biến mất khỏi nơi này vậy. Cô thấy nao nao, một cảm giác ngóng chờ, cô ngần ngừ rồi đứng lên cầm chồng đĩa phim trên tủ bỏ vào trong túi xách rồi mở cổng ra ngoài.

Chẳng bao lâu căn tiệm hôm nọ đã ở trước mặt cô, cô bước vào:

Cô bán hàng xởi lời hỏi:

- Chào cô, cô cần mua gì ạ?

- Ồ không tôi muốn gặp... chủ cửa hàng có việc.

Cô bán hàng nhã nhặn:

- Mời chị ngồi để tôi vào báo. Chỉ một lúc sau đã có tiếng của cô bán hàng vang lên sau lưng cô.

- Dạ, cô đây cần gặp ông.

Trần ngỡ ngàng cúi chào người đàn ông trạc độ ngũ tuần ông ta hỏi:

- Cô gặp tôi có việc gì?

- Dạ! Trần bối rối không biết giải thích sao cô nói: - Ông là chủ cửa hàng này?

- Vâng, cô cần mua hàng?

- Ồ không!

Ông ta nhìn Trần từ đầu đến chân với ánh mắt nghiêm nghị rồi hỏi:

- Vậy cô cần bán cái gì?

- Ồ không!

- Thế cô gặp tôi để làm gì? Ông ta bắt đầu khó chịu, cao giọng.

- Dạ... dạ... là... là... vậy...

Ông ta cau mày trước thái độ kỳ lạ của cô gái:

- Xin lỗi, nếu cô không cần mua cũng không cần bán thứ gì ở cửa hàng tôi thì tôi không có thời gian tiếp cô.

- Ồ!

Nói rồi ông ta quay đi vào trong để Trần ở lại với sự ngỡ ngàng bẽn lẽn trước ánh mắt của các nhân viên bán hàng.

- Xi! Tưởng khách xộp cần gặp ông chủ mua sỉ, nào ngờ lại là cái con dở hơi.

Trần đỏ mặt quay lưng bỏ đi như chạy trước những tiếng cười châm chích chế giễu đuổi theo sau mình, vừa đi cô vừa như muốn khùng lên vì giận gã.

Nhưng nếu muốn trách người ta thì cô cũng phải tự trách chính mình. Chính cô đã đưa cô vào cái trò cười này, sao cô lại dễ tin và ngây thơ đến thế!

Cô vút chiếc túi xách lên bàn rồi hậm hực bung cả chai nước tu từng ực như muốn nuốt cục nghẹn nơi cổ xuống bụng.

- Bộ tính uống nước trừ cơm sao vậy?

- Là em à?

- Ừ, giận ai mà mặt mũi chị ghê thế?

Trần chối biến, chuyện này mà kể cho Châu nó nghe có mà bị nó vừa cười vừa mắng cho không chừng.

- Có gì đâu, mới đi bộ một vòng về nên khát quá.

- Em sang chị có chuyện nhờ chị đây!

- Ồ, chuyện gì?

- Là chuyện làm ăn hôm nọ em có nói qua với chị đó, má chồng em chịu rồi, chị làm luật sư tư vấn cho em nhé!

- À! Thì ra sang đây để mướn người.

- Cái chị này!

- Chẳng phải sao?

- Em nghiêm chỉnh đó, chẳng tin ai ngoài chị em ruột.

- Tử tế nhỉ! Trần cười rồi nói. Chuyện gì?

- Trước hết chị lo cho em vụ thu hồi đất của nhà bà Hoa.

- Chuyện này tao xem rồi, có hai hướng một là bán lại cho họ vì họ cư trú đã lâu năm, điều này thì mày không chịu rồi, còn hướng thứ hai là đền bù tiền hoặc đất cho họ để họ tái định cư vì họ toàn là dân lao động nghèo.

- Em tính rồi, có khu đất ở ngoại thành bán giá rẻ em sẽ mua cho họ tái định cư để chúng ta thu hồi lại đất đó.

- Còn về hợp đồng thì để chị gặp đối tác của em là bà Hoa bàn tính nhưng sao bà ta nói sau khi thu hồi đất thì bán lại cho em.

Châu cau mày:

- Bà này không phải tay vừa, bà ta thấy việc làm ăn này có chiều dễ kiếm tiền nên thay đổi ý định đòi hùn hạp, thay vì bán đứt miếng đất đó cho em.

Trần chau mày:

- Chuyện này phải tính kỹ đất là của bà ta, tiền là của mình không khéo bỏ thì chết lấy ra thì không được.

- Cho nên em mới nhờ chị giúp.

- Được rồi, để chị lo.

- Chị nắm luật nên em yên tâm không sợ bị người ta lật lọng.

- Phải, mấy người có chị Hai thật sướng là đúng là có phước có phần không cần gì lo.

Châu cười rồi bá vai chị vĩa lã:

- Có chị không nhờ thì nhờ ai, chị yên tâm, em tính đẹp cho chị còn khuyến mãi thêm một ông chồng đẹp trai nữa.

- Tao dị ứng với cái từ đó nghe.

- Hi hi! Còn vờ nem chả nữa!

- Con quý!

- Đi ăn với em đi.

- Cứ thấy mặt là ăn.

- Chị không biết ăn là quan trọng nhất sao, ăn mặc này, ăn học này...

- Thôi, thôi mày giống y chang như ông Long.

- Thì em học từ anh ấy mà.

- Cái hay không học chỉ giỏi học cái bá láp.

- Cái gì đó? Vừa lúc Long xuất hiện.

- Trời ơi, linh ghê chưa, đúng là bà Chúa Xứ ấy!

Long ngơ ngác hỏi:

- Cái gì bà Chúa Xứ?

Châu đáp:

- Thì anh đó, vừa nhắc đã hiện ra.

Long nheo mắt hỏi:

- Vừa nhắc anh thật à?
- Trông cái mặt hí hửng kia.

Châu phá lên cười chọc quê Long:

- Anh biết nhắc anh làm sao không?

Long vênh mặt:

- Thì có gì đâu, đẹp trai chứ gì?
- Ôi trời! Có mà như quý xứ! Chị Hai em nói anh đó!

Long háo hức:

- Anh làm sao?
- Chỉ giỏi bá láp.

Long tiu nghỉu:

- Ờ! Cũng có người nói thế.

Trân không nhịn được cười khi thấy Châu trêu Long, cái mặt lờ trớn vênh lên của Long trông đến mà tội nghiệp, cô hỏi:

- Long đến có việc gì không?
- Rủ Trân đi ăn thôi.

Châu vỗ tay reo:

- A! Vậy có người trả tiền dùm em rồi.

Long chau mày lườm Châu:

- Có mỗi tô bún bò mà mừng thế đấy.

Châu cụt hứng:

- Bún bò à?
- Ủ! Anh với Trân chỉ ăn bún bò thôi.

- Ôi trời! Châu thất vọng thờ ra đánh trượt một cái, ai lại mời bạn gái ăn bún bò loãng một cái là xong, có thời gian đâu để cù cưa tâm sự, thế mới biết tại sao có người chỉ vài hôm là cưới, có người thì hết năm này đến năm nọ vẫn chưa nhúc nhích cục kịch gì!

Long đỏ mặt kêu:

- Hơ!

Châu nguyệt Long:

- Chẳng phải à? Keo kiệt.

- Thôi thôi! Ăn gì thì anh đãi, gồm nghe em rửa xả, anh cũng bạc số chứ chẳng chơi ứ hự!

- Người ta nói để anh nhận ra vấn đề chứ có ai ác tâm đâu mà anh nói người ta rửa xả anh.

Cả ba yên vị và Châu gọi thức ăn cho mọi người, cô kê tai nói nhỏ với Long.

- Không phải em muốn làm viêm túi anh đâu, em gọi nhiều món ăn là để anh có thời gian ở lâu hơn bên chị Hai em, bảo đảm với anh em không làm kỳ đà cản mũi anh, ăn xong món thứ hai là em biến ngay.

Châu quả là giữ lời, món ăn thứ hai vừa đi ra Châu đã vờ bận việc, cô đứng dậy cáo từ sau khi dặn dò Long đưa chị cô về tới nơi tới chốn.

Châu đi rồi không khí bàn ăn cũng trở nên yên ắng hơn, không có Châu liếng thoảng Long chẳng biết nói gì cùng Trân, anh ngượng ngập rồi gấp thêm thức ăn cho Trân.

- Em ăn đi, còn nữa đó!

- Châu nó phung phí quá, hay mình để lại đi Long.

- Ai làm thế, đã gọi rồi thì phải dùng.

- Hay gọi họ bỏ hộp đem về, Trân no quá rồi!

- Ừ! Cũng được nếu vậy thì anh đưa em đi dạo một lát cho thư giãn rồi hãy về nhé.

Thấy Trân ngần ngừ Long không để lỡ cơ hội, anh nói:

- Trời còn sớm, đi bộ sau bữa ăn giúp cho bao tử làm việc tốt hơn, lâu quá rồi anh cũng không có dịp đi dạo với em.

Trân mỉm cười gật đầu:

- Được rồi, Long đừng cau mày nữa. Đã lâu rồi chúng ta cũng không trò chuyện, công việc của Long tốt chứ!

- !!!

- Hai bác cùng các em ra sao?

- !!!

- Sao Long không trả lời mình?

Long thở ra buồn bã:

- Cứ mỗi lần gặp Trân anh lại thấy như mình cách xa em hơn một ít.

- Trân không hiểu!

- Em không thể kể cho anh nghe chuyện gì ngoài những câu hỏi sáo rỗng đó ư! Suốt cả một ngày, một tuần đi làm chẳng lẽ không có một chuyện vui nào để chia sẻ với anh sao?

- !!!

Long thở dài rồi buồn bã nói tiếp:

- Anh không phải là người để Trân chia sẻ buồn vui, có lẽ là tại anh không biết cách tạo niềm tin cho em. Mình quen nhau bao lâu rồi em nhỉ?

- Trân... không nhớ có lẽ đã năm hay sáu năm gì đó.

- Đã sáu năm ba tháng lẻ tám ngày lúc đó em còn là cô sinh viên năm thứ hai, anh đến tìm thằng bạn học chung khoa với em lúc đó em trông thật hiền, hai năm đại học rồi mà cứ ngỡ như còn là cô bé phổ thông, anh cứ tưởng em đến thăm anh chị đang học ở đó, chiếc sơ mi trắng tinh khôi trông em nổi bật giữa những chiếc áo thun đủ màu của các bạn chung trường.

Trân mỉm cười nói lời Long:

- Còn anh lúc đó cao lêu khêu, cứ đầu đầu nhìn em, làm em sợ chết khiếp, thế rồi ngày nào anh cũng đến nhìn em.

- Ủ! Cứ hết giờ học anh lại chạy sang em, không gặp được em là ngày hôm đó anh về có ngơ ngẩn ngẩn như đánh mất tiền.

- Cái lần anh mở lời làm quen em lại thấy anh buồn cười làm sao ấy.

- Anh ngố lắm phải không?

- Ủm! Em biết anh muốn làm quen với em, lúc ấy em chúa ghét những anh chàng theo tán tỉnh em nhưng anh lại khác, thấy anh cứ ập a ập ứng.

Long cười, rồi lắc đầu khi nhớ lại chuyện cũ anh tiếp lời Trân:

- Em bảo anh chứ, muốn làm quen với Trân phải không, anh như bắt được vàng cứ gặt đầu lia lịa, cho đến khi thấy em cứ nắc nẻ cười anh ngỡ ngàng cả người, đi cũng dở mà đứng lại cũng dở, đến khi nhìn gương mặt đáng yêu của em anh thấy cho dù em có cười anh suốt đời anh cũng chịu, lúc đó hai má em đỏ hây hây lên, mắt thì cứ như hai viên thủy tinh trong vắt, lúng la lúng liếng, tiếng cười thì như tiếng phong linh reo vui trong gió, anh cứ ước em đừng bao giờ ngưng cười.

- Còn anh thì cứ đứng thộn ra, em nghĩ ngố điên thế là cùng.

- Phải, lúc em quay đi, chẳng ai bảo anh cũng đi theo, vào căn tin ngồi em gọi gì anh ăn nấy.

Trân liếc xéo Long:

- Hứ! Còn nhắc lần đó em cứ ngồi nhìn anh ăn, có hai gói đậu phộng anh cứ ngồi ăn suốt, làm em cứ tức anh ách ấy.

Long quay sang rồi chột nấp lấy tay Trân, Trân có thoáng chút bất ngờ cô nhìn Long nhưng nghĩ sao lại không rút tay về, bàn tay của Long, giờ Trân mới nhận ra nó thật to và cũng thật ấm.

- Mình đi kiếm đậu phộng ăn đi Trân!

- Ủm!

- Anh biết có ông Tàu bán đậu phộng ở góc Hàm Nghi, đậu phộng vùng rang xong, vừa nóng vừa bùi vừa thơm.

- Thế à!

- Ủm! Đi! Anh đưa em đến đó mua, trời se lạnh như thế này ăn đậu phộng thì khỏi chê rồi.

Chẳng mấy chốc cả hai đã đứng ở cái góc phố mà Long nói, quả nhiên có một xe đậu phộng rang được bày bán bởi một người đàn ông người Tàu, ông ta luôn tay đảo những hạt đậu phộng căng tròn trong chiếc chảo thật to cùng với những hạt cát nóng hồi tung lên theo nhịp tay đều đặn của ông ta, Trân thích thú đứng nhìn ông nhanh nhẹn bốc từng nắm đậu phộng còn nguyên vỏ cho vào chiếc túi dán bằng giấy báo, ông ta trao cho Long rồi nhanh nhẹn quay lại với chảo đậu trên bếp.

- Đậu phộng còn vỏ ăn ngon hơn đậu lột vỏ, nó thơm hơn và thú vị hơn khi chúng ta được tách đôi chiếc vỏ dòn tan ra để tìm những hạt đậu vừa bùi vừa ngọt bên trong.

- Ừm! Thích thật, lâu lắm rồi Trân chưa được ăn lại món này, không ngờ ở giữa thành phố lại có một xe bán đậu phộng rang như thế này, Long tài thật.

- Trân thích thì mỗi ngày anh sẽ mua cho em ăn.

- Thế Long còn biết điều thú vị nào chưa nói với Trân không?

Long nheo mắt cười nói:

- Còn nhiều lắm, mỗi ngày Long sẽ bí mật một điều.

- Vậy là mỗi ngày Trân phải đi với Long rồi.

- Không được sao?

- Hình như Trân nghe có mùi vị gian gian ấy! Long ghê thật!

- Một ước muốn nhỏ bé thôi, chẳng lẽ em cũng từ chối.

- Thỉnh thoảng thì được chứ ngày nào cũng đi chắc Trân đi không nổi.

- Biết bao giờ Trân mới dành trọn thời gian cho anh.

- Chậc! Chúng ta vẫn còn có nhiều khoảng riêng tư làm sao trọn vẹn được, có chăng chúng ta...

Trân vô tâm nói tới đó, thì bất gặp ánh nhìn đăm đăm của Long, nàng chợt thấy bối rối, nàng quay vội đi, cái bối rối không phải vì xao xuyên, mà chỉ vì nàng thấy không nỡ nhìn thấy vẻ mặt thất vọng đau khổ của Long, biết nói làm sao cho Long hiểu khi Long không đem đến cho nàng cái cảm giác như... hử! Nàng biết Long quan tâm đến nàng, đã hơn sáu năm nàng đâu phải không nhận ra tình cảm của Long nhưng nàng luôn bắt Long dừng lại đúng nơi, đúng lúc. Nàng không để cho Long có cơ hội bày tỏ cái điều mà nàng nghĩ, sẽ làm tan vỡ mất cái tình cảm tốt đẹp hiện đang có giữa nàng và Long.

- Hôm nay Long nói chuyện sao đó, thôi mình về đi!

Thế nhưng Long đã ghi tay nàng lại:

- Trân!

- Gì cơ!

- Long muốn nói một điều với Trân, đã lâu rồi, Long đã ấp ủ lâu rồi, Long... Long! Anh không thể giữ mãi trong lòng được nữa!

Trân biết hôm nay nàng không thể lẩn tránh được, nàng dừng lại rồi chậm rãi quay nhìn Long khẽ nói:

- Long đã suy nghĩ kỹ chưa, có nhiều điều sẽ tốt đẹp hơn nếu như chúng ta biết kềm chế và giữ lại cho riêng mình. Không phải là Trân không biết Long đang muốn nói gì với Trân nhưng điều đó Trân không sẵn sàng để nghe, Trân không muốn nghe! Trân sợ điều đó sẽ khiến cho quan hệ giữa hai chúng ta hiện nay, không còn thân thiết và gần gũi như bây giờ, Trân rất sợ điều đó nên Trân muốn Long hãy giữ lại cho riêng mình những gì Long đã hằng giữ bấy lâu nay, đừng nói ra được không?

- Trân nghĩ thế sao?

Long buồn bã hỏi rồi lầm lũi quay đi khi nhận ở nơi Trân một cái gật đầu. Tại sao chứ! Tại sao cô ấy lại không cho anh bộc lộ tình cảm của mình với cô ấy! Cái nhìn của cô ấy sao lạnh quá! Điều mà Long tự nhận ra đó là làm cho bước chân của Long nặng nề hơn rã rời hơn, anh ngậm ngùi nói:

- Anh hiểu rồi. Anh sẽ chờ, tiếp tục chờ cho đến khi nào em sẵn sàng nghe anh nói.

- Mình xin lỗi mình biết là mình đã khiến cho Long thất vọng, mình không cố ý.

Long cười như mếu:

- Anh hiểu! Thôi được, anh đưa em về.

Từ khoảnh khắc ấy cả hai không nói thêm với nhau lời nào cho tới khi chiếc xe dừng lại trước cổng nhà Trân, chờ cho Trân leo xuống xong Long mới nói:

- Chúc em ngủ ngon!

- Anh cũng thế!

Trân đứng lại một lúc lâu nhìn theo rồi quay vào thì bất chợt có một bóng đen đã đứng kề sát bên nàng.

- À! Thì ra là đi chơi với bạn trai nhé!

- Ôi!

- Có tạt giạt mình à?

Trân dè tay lên ngực chau mày khi nhận ra cái bóng đó là ai.

- Anh định hù chết ai vậy?

Gã xỏ tay vào hai túi quần, đứng nhìn Trân rồi nhịp nhịp chân cười rất ghét:

- Chết sao được khi người ta đang hạnh phúc, về đến nhà mà vẫn còn luyện tiếc nhìn theo.

Trân lườm gã:

- Vớ vẩn!

Hắn không để cho Trân mắng thêm, hắn đã cầm lấy tay Trân rồi như kéo nàng ra đường, nàng khẽ kêu lên:

- Anh làm gì vậy?

- Cô có biết tôi đã đứng chờ cô ở đây bao lâu rồi chưa? Tôi chưa hề chờ ai như thế, bụng tôi đang đói cồn cào lên còn chân thì mỏi rã rời! Cô thật quá đáng!

- Không phải do tôi, tại sao anh không hẹn trước, cứ muốn đến là đến muốn đi là đi!

- À, thì ra là lỗi do tôi. Điện thoại của cô đâu?

Trân mở ví lấy chiếc điện thoại đưa cho gã, gã làm lì lưu số máy của gã cho Trân rồi đưa cả số máy của Trân vào máy của gã.

- Từ đây sắp tới khi tôi hẹn thì Trân phải nhớ là không được để tôi chờ nghe không?

- Ô! Anh... anh...

Trân nhìn tên hắn hiện trên máy của mình, thì khẽ mỉm cười:

- Thì ra anh tên là Công!

- Hừ! Chưa thấy ai hờ hững như cô, quen với người ta đến giờ phút này mà vẫn không biết tên, hừ!

Trân quay ngoắt lại lườm hấn, khi nhớ đến cái hôm cô bị tên tò ở căn tiệm nọ.

- Phải! Chỉ vì tôi hờ hững nên mới bị bẽ mặt vì anh.

- Chuyện gì?

- Hôm nọ tôi đem trả anh mấy bộ đĩa...

- Hừ!

- Đến cái chỗ anh lấy cho tôi mượn chẳng ai biết anh là ai?

Hấn phá lên cười:

- Đến cô cũng còn chưa biết tôi là ai huống gì họ.

- Anh!

Trân tròn mắt nhìn gã nheo nheo mắt, đôi mắt dài rồi tùm tùm nói:

- Giận lắm à?

- Thế anh bị bẽ mặt anh làm sao?

Gã nhún vai:

- Về nhà úp mặt vào gối mà khóc chứ sao?

- Anh còn nói!

- Nói thật nhé!

Gã ghé sát tai Trân rồi thì thào:

- Hôm đó tôi đến ăn trộm đấy!

- Hả?

- Chắc! La lớn thế, lộ cả bây giờ.

- Anh đùa ghê quá!

- Đùa gì, may mà cô không đưa mấy bộ đĩa đó ra, chứ không họ đem ra làm tang chứng rồi.

- Anh! Tức chết được!

- Thôi, bỏ đi, có mấy cái đĩa mà cũng đem trả, cứ giữ làm kỷ niệm.

- Nhưng có thật là anh... ăn trộm của người ta không?

Hắn phì cười:

- Nếu phải thì sao, cô đi thưa tôi à?

- Tôi chỉ làm đúng bổn phận của một công dân thôi.

- Vì nghĩa diệt thân như trong phim Hồng Kông hay nói ấy à! Chết thật. Tôi cho cô mượn mấy bộ phim làm gì để cho cô học hỏi cơ chứ, thôi được ghé vào đây ăn mấy món coi như tha cho tôi lần đầu được không?

Nói rồi hắn đã lôi Trân vào một cửa hàng ăn uống trước mặt:

- Ở đây bán nhiều món ăn Huế rất ngon.

- Tôi...

- Tôi biết cô vừa đi ăn với bạn trai về còn no, tôi sẽ gọi mấy món nem chả và ly chè sen cho cô.

Nói thế thôi chứ hắn đã gọi một lô một lốc, nào nem công chả phụng, rồi cả những đĩa bánh bột lọc đặc trưng xứ Huế, Trân khẽ chau mày cắn nhai:

- Anh ăn hết không, đừng lãng phí thế!

- Tôi ăn cô còn hết chứ đừng nói mấy cái đĩa tí tẹo này. Thật ra cái tiệm hôm nọ tôi đến lấy mấy bộ phim cho cô mượn là của nhà thằng bạn, cô đến hỏi gặp chú của nó nên ông ấy không biết đó thôi.

- Thì ra là thế!

- Mà cũng không phải lỗi của tôi, vì tôi có bảo cô đem trả đâu, cô thật thà quá! Hay là vì... con mắt hắn chột lúng liếng nhìn Trân khiến cho Trân thấy nóng bừng cả mặt - Hay là cô muốn gặp tôi nên viện cớ đến trả phim phải không?

Chữ không vừa dứt thì hấn chồm tới sát mặt hấn và mặt nàng, cái khoảng cách thật gần khiến cho Trân nghe rõ cả hơi thở nóng hổi của hấn phả lên má cô, mùi nước hoa hấn xúc tỏa thơm bay vương lên tóc, lên người cô!

- Sao lại đỏ mặt.

Giọng hấn thì thảo trầm ấm làm gai cả người nàng. Hấn thôi giễu cợt, mắt hấn như muốn nuốt chửng lấy nàng, còn bờ môi của hấn như chờn vờn mời gọi, chưa có gương mặt đàn ông nào lại kề sát mặt nàng như hấn và cũng chưa có gã đàn ông nào lôi cuốn quyến rũ như hấn, nàng thấy như bị hụt hơi, nàng đưa tay xô vai hấn ra.

Hấn ngồi ngay ngắn lại rồi từ giây phút đó, hấn cứ im lặng ngồi ăn hết món này đến món khác như trên thế giới này, trước mặt hấn chẳng có điều gì quan trọng hơn mấy đĩa thức ăn trước mặt, Trân cũng không lên tiếng, cô nhỏ nhẹ múc từng muỗng chè, nhỏ nhẹ vì không biết phải làm gì trong cái khoảnh khắc lúng túng vừa qua.

Thời gian trôi qua chẳng biết được bao lâu, cho đến khi Trân giật mình nhìn lại khi thấy ly chè thứ hai đặt trước mặt nàng.

- O!

- Không sao, em ăn đi, càng ăn nhiều chè càng ngọt ngào đáng yêu!

- !!!

Trân nhìn quanh bàn ăn, ánh mắt của nàng khiến cho hấn lắc đầu lục khục cười:

- Chưa bao giờ anh ăn nhiều như thế!

Thấy hấn lúng túng đỏ mặt Trân cũng cười phì:

- Hi hi... buồn cười ghê nhỉ!

Hấn gãi đầu nhưong mày hỏi Trân. Thế rồi như một cơn bão lớn ập đến Trân và hấn cùng phá lên cười như nắc nẻ, cả hai cứ như bị ai chọc lét, cứ như hai kẻ điên, hấn nắm tay Trân kéo băng ra đường, niềm vui vỡ ra và sự gần gũi xích lại. Đêm như rộn rã hơn trong tiếng chân đều nhịp của đôi trai gái trẻ.